

Не втрачайте головного!

Пастор студентської громади у Бучі, мрійник, веселий. Чоловік, який має кохану дружину і чарівну донечку. Той, хто підтримує молодих людей, наставляє їх, та дає поради, як не втратити Бога у нашій щоденній рутині. Це все про Олександра Козлова, з яким у нас була можливість поспілкуватися сьогодні.

– Доброго дня, чи не могли б ви розповісти, як сталося так, що ви захотіли стати пастором?

– Ну, ця історія розпочалася ще у моєму підлітковому віці, а потім у ранній молодості. Тоді коли з'являється питання: «Ким мені бути?» і потрібно вирішити до чого ти покликаний. І у мене було таке запитання, я дуже хотів, ні, просто мріяв бути провідником у поїзді! Мені це дуже подобалося, я й досі захоплююся транспортом та потягами. А також мріяв бути водієм великого автобуса, та найбільше хотів бути юристом. У роботі водія або провідника, я знаходив якусь романтику, а от юристом я реально мріяв і дуже хотів стати, прикладав до цього багато зусиль у школі. Але через певні обставини мені не вдалося поступити туди куди хотів, тому я просто втратив рік-два навчання. І в цей час, коли я не навчався, мене обрали пресвітером у нашій місцевій громаді, тому я їздив на пресвітерські курси до нас у конференцію. Десь саме в той час я зрозумів, що це те чим я хотів би зайнятися і це моє покликання, та мабуть, мене в цьому напрямку направляє Господь. Тому що бути провідником – це романтика, але там постає питання суботи. А тут я бачив, що Господь мене направляє, церква теж підтримала мій вибір, та навіть ініціювала те, щоб я рухався у цьому напрямку. Таким чином я і став пастором. А от конкретно чому я захотів стати пастором – це знову дитячі, чи скоріше вже ж юнацькі романтичні погляди. Я вже не пам'ятаю кого, але я побачив одного пастора і мені дуже сподобався його образ: краватка, костюм, така собі акуратна і красива сумочка. І мені цей образ настільки запам'ятався, що тоді я вперше задумався, чи не стати мені

пастором? Згодом я зрозумів, що у пастора цей образ – це лише 0,01% зі всієї тієї роботи, та викликів, які стоять перед ним. Це набагато глибше і серйозніше служіння, але я ні про що не жалкую.

– Добре, дякую за відповідь, це дуже цікаво. Не кожен мріє стати провідником або юристом. Але, ви пастор саме студентської церкви, розкажіть, чи думали ви, що можете колись стикнутися з таким, та, чи легко вам розуміти наших студентів?

– Ніколи не думав про те, що я можу стати пастором студентської церкви! Я взагалі, чесно кажучи, ніколи не думаю наперед, особливо в пасторському служінні. У якій церкві я опинюся завтра, чи післязавтра? Завжди стараюся відповідально ставитися до своїх обов'язків на тому місці, на якому знаходжуся зараз. Тому ніколи навіть і не мислив про студентську церкву, просто виконував свої обов'язки в одній церкві, потім в другій, та ніколи не вивчав, які церкви є поруч, чи де б я хотів бути пастором. Завжди був зосереджений на служінні у тій церкві, де я знаходився. А потім запропонували бути пастором тут. Легко, чи важко? Легко! І навіть дуже! От не знаю, громада велика, обов'язків дуже багато, фізично важко, але морально і психологічно дуже легко. Мені дуже приємно спілкуватися зі студентами, щось спільно проводити, організовувати. Тут досить активна молодь, що навіть не так організовую я, як вони. Просто десь стежити, направляти або підправляти питання організації. Мені з ними дуже комфортно. Я не знаю, як молоді зі мною (сміється), але я особисто отримую задоволення від праці з ними.

– А можете ви розповісти щось цікаве про свої студентські роки?

– Ну що сказати? Це були яскраві роки, адже моє студентське навчання складалося з двох періодів. Перші два роки я навчався у нашому навчальному закладі, на богословському факультеті, а потім ще два роки у Заокську в Росії. І ці роки були одними із найкращих років, які можна пережити. Мені тут сподобалася

атмосфера навчання, моя група, якимось підібралися у нас дуже серйозні хлопці, відповідальні. В'ячеслав Іванович Корчук мені теж сподобався – це мій перший серйозний викладач, який на той час ще був деканом. Олена Степанівна, як вона бігала, няньчилася. Я не можу згадати якийсь один яскравий випадок, адже все студентське життя я сприймаю, як яскравий період у моєму житті. Період романтики, спілкування, знайомства, побудови відносин, адже до цього, я жив у межах свого населеного пункту, своєї громади. Там я був у зоні комфорту, а тут з неї вийшов. Вчитися, будувати відносини, та просто навчатися тут було дуже класно. Я би з радістю повернувся, просто, щоб хоча би декілька днів пережити те, що було тоді.

– Які поради ви могли би дати зараз, згадуючи себе студентом?

– Напевно, я б посадив себе на ваше місце і сказав би: «Саша, вивчи англійську мову!» (сміється). Нам говорили викладачі, особливо В'ячеслав Іванович: «Хлопці, вивчіть, будь ласка, англійську мову, тому що іншої можливості такої, як зараз у вас не буде!» Я був непоганим студентом, та і середній бал у мене був високий, коли я закінчив Заокський. Але от мови мені важко даються, в тому числі і англійська. Можливо замало зусиль прикладав, але як би повернувся у той час назад, то я би більше вивчав англійську мову. Тим більше, ми знаходимося у такому навчальному закладі, де є маса філологів, де є можливості постійно практикуватися і розвиватися у вивченні мов. Зараз вона мені дуже знадобилась, адже я постійно мушу тепер звертатися до перекладача або мобільних додатків.

– Розкажіть один яскравий, та найцікавіший досвід з Богом.

– Найцікавіший мій досвід, як я опинився у навчальному закладі, я думаю, що ось це найбільший мій досвід за всі роки студентського життя. Коли був з'їзд нашої конференції, я був делегатом там, тоді президент Уніону сказав, що є намір відкрити в Бучі богословський факультет. Мені ця інформація стала цікавою і я підійшов до нього, запитав. Вони хотіли набрати 25 студентів, а я подумав, що Україна велика,

кандидатів дуже багато, тому мені там не місце. І все, забув, навіть не жив цією думкою. Пізніше, через деякий час, я приїхав на чергову сесію пресвітерських курсів. Там оголосили, що у них недобір на цей богословський факультет, хто має диплом із хорошими оцінками, ви можете спробувати поступити. Тому я приїхав туди, а виявляється студенти готувалися, їм давали заздалегідь питання, був ряд предметів, які потрібно було захищати. Я приїхав неготовий, адже не знав про це все. Єдине, що я вчив – це були доктрини. Що пам'ятав зі шкільного курсу, те й написав. І впорався досить непогано, мені сказали, що я зарахований. І тому для мене це стало найбільшим досвідом, адже я не планував, та не бачив можливості, як це може реалізувати. Я, хлопчик зі звичайної громади, як я міг потрапити на богословський факультет? Але у Бога був план. І це для мене найбільший досвід.

– Порадьте студентам декілька лайфхаків, щоб не загубити Бога у рутині і навчанні.

– В першу чергу знайти **час**. Я розумію, адже сам був студентом, що дуже багато часу тут йде на навчання, та виконання різних завдань. Але для того, щоб не втратити зв'язок з Богом, в першу чергу потрібно знайти **час** і нікому, та нічому його не віддавати. Ось в цих умовах, в яких ми знаходимось, це буде головне рішення. Я не кажу, коли це має бути, зранку, в обід, чи ввечері, можливо це другорядне питання. Звичайно, класика говорить, що ранковий час – це найкраще. Але якщо навіть і не ранковий час, але знайти ось цей час і оберігати його лише для однієї цілі, для відносин із Богом. Так, само у нас є час відведений для навчання, так? Зранку, перша половина дня відведена у нас для пар і він нікому, та нічому не належить, бо ми розуміємо, що в цей час повинні навчатися. Щось подібне використати для відносин з Богом, відвести певний час і оберігати тільки для того, щоб будувати відносини з Богом. Для того, щоб в цей час помолитися, почитати Біблію і роздумувати над прочитаним. Далі, вже протягом дня, у нас є можливість спостерігати нашого Творця через природу, через те, що ми

бачимо, чи слухаємо. У нас навіть є така прекрасна річ, як черга в столовій! (сміється) Скільки книг я перечитав тільки стоячи у черзі! Просто цілі звіти писав на ті книги, які читав у черзі. Це благословенний час для того, щоб використати його мудро. Можна його використовувати не тільки для спілкування з друзями, чи для того, щоб сидіти в Інстаграмі, для прикладу, так? А для того, щоб якусь духовну книжечку почитати, Біблію, по роздумувати, якщо це так, швидко. Це я не говорю ще про ранкові богослужіння, відокремлений час, на які всіх ми не те, що запрошуємо, а дуже хочемо бачити студентів. Тому приходьте на ранкові богослужіння, друзі!

– На минулому тижні я бачила вас на програмі «Так чи інакше». Яке у вас залишилося враження після неї?

– Це був перший мій досвід на цій програмі. Взагалі мене регулярно запрошують на телебачення, на «Ранок Надії», але на жаль, для телеканалу, можливо, на щастя для мене, немає такої можливості, щоб часто бути там на зйомках. Але так, як тут ми поруч і нікуди не потрібно було їхати, то я пішов на студію – це був перший мій досвід. В цілому, мені сподобалося, у цієї програми є великий потенціал, формат хороший і є можливість дискувати, висвітлювати різні думки і немає, як каже молодь «підстави». Є люди, які говорять, вони не грають роль, а дійсно діляться своїми думками і враженнями. Темою було тату. Варто, чи не варто їх робити? Що Біблія про це говорить? Ми обговорювали всі ці питання. Це був дуже цікавий досвід.

– Що ви можете побажати нашим студентам?

– Ну, в першу чергу бути самими собою, щирими і відкритими! Ні про що не жалкувати! Щоб ви могли вчитися, адже кращої можливості, ніж зараз, вже не буде! Тому що коли закінчується навчання, то починається вже інший період. Період пошуку роботи, створення сім'ї. А там вже навчання, навіть якщо ви і продовжите, вже буде не те. Тому навчатися, максимально навчатися, скільки можете, витратити часу на навчання. Але поміж цього всього, не втрачайте головного! Ось тут, в цьому

навчальному закладі, який створює найкращі умови для побудови відносин з Богом, знаходити час для того, щоб зростати і не втрачати цього зв'язку! Успіхів!

Інтерв'ю брала Лідія Зубчук
Джерело – uati.adventist.ua